

Зміст

<i>Передмова</i>	6
<i>Макс Пшебильський. Вогник у степу</i>	7
<i>Сергій Панасюк. Термінатор</i>	24
<i>Ольга Ткач. Знайоме обличчя</i>	30
<i>Галина Синьока. Плетиво</i>	41
<i>Віра Балацька. ДНК характерника</i>	44
<i>Вікторія Штепура. Золотий сокіл</i>	50
<i>Валерія Малахова. Непозбувна Бентега</i>	74
<i>Катерина Пекур. Добрі друзі</i>	78
<i>Ольга Ліщук. Найсильніше коріння</i>	102
<i>Віра Балацька. Я не зав'яну, я знайду руїни</i>	107
<i>Тетяна Петрушкіна. Привид конструкторського бюро</i>	124
<i>Анастасія Гетманська. Початок</i>	130
<i>Інна Слепцова. Розпростати крила</i>	136
<i>Вікторія Штепура. До зупинки</i>	159
<i>Анна Молодцова. Бути собою</i>	166
<i>Марина Маркс. Кольорові сни</i>	180
<i>Ксенія Томашева. Я їх перехитрував</i>	187
<i>Тетяна Левченко. Зроблено в Україні</i>	201
<i>Віктор Полянко. Недавня казка</i>	208
<i>Наталя Кондратенко. Бачити драконів</i>	228
<i>Ксенія Шпак. Віла-посестра</i>	234
<i>Вікторія Штепура. Спливе за водою</i>	244

<i>Олена Панасюк. Вільна</i>	250
<i>Анна Білявська. Червоне зілля</i>	256
<i>Оксана Геращенко. Йосип</i>	263
<i>Людмила Маліцька. Ніч перед Незалежністю</i>	266
<i>Роксолана Жаркова. Відлетіла</i>	272
<i>Валерія Малахова. Дрібничка</i>	278
<i>Денис Лучук. Сотня</i>	284
<i>Артем Попик. Змій</i>	290
<i>Леся Рой. Бадабум</i>	294

ПЕРЕДМОВА

Хто сказав, що Чорне море викопали древні укри? Це повна нісенітниця! Насправді укри будували піраміди, і були ці люди ніякими не древніми, а нашими з вами сучасниками.

І діловий контракт підписували в кав'ярні Укравтодору.

Хто сказав, що борщ – це лише щоденна гаряча страва? Та за допомогою каструльки з «червоним зіллям» умілі жінки виробляють *таке..!*

Та й про Кремль – теж брехня! Ніякі українські військові його не підривали. ОБСЄ там було, все бачило. І союзники дивилися – он, їх і спитайте, якщо не вірите. Це все керівники ФСБ поназакладали вибухівки по бункерах. Ми тут до чого?

Не вірите? А дарма!

Команда сучасних українських фантастів і фантасток зібралася, щоб розповісти про це, а також згадати нашу чудову авторку і науковцю, Лесю Українку, якій у 2021 році виповнилося би 150 років.

До антології увійшло тридцять одне фантастичне оповідання, кожне з яких доводить, що слова класиків (та й самі їхні персони!) цілком пасують до сучасності. Класика й досі здатна надихати на карколомні пригоди, незвичайні оповідки та історії про майбутнє. А ще в антологію входять історії, присвячені 30-й річниці Незалежності – захопливі, веселі, часом страшні, але незмінно наші!

Чому саме 31 оповідання? Та тому, що тридцять один – це зрілість і перший крок нового шляху.

Читайте!

Й іншим перекажіть: Україна вчора, сьогодні й завжди – перемагає, а козацькому роду нема переводу!

Макс Пшебельський

Вогник у степу

*Добраніч, сонечко! Ідеш на захід...
Ти бачиш Україну – привітай
Леся Українка*

– Лягай!

Я загаявся і холодна рука грубо штовхнула у шию, змушуючи виконати наказ. Не став сперечатися з інерцією і простягнувся долілиць. За мить опісля дошка позаду бійниці бризнула скалками. Кілька трісок сухо стукнули по броніку.

Ще за мить облекло розумінням – куля! Саме там, де щойно була моя голова! А звуку то і не почув. Снайпер! Дідько б ухопив тих, хто прибрав контрснайперські групи!

Заборсався на долівці, намагаючись перевернутися. Врешті вдалося. Витер спітніле чоло, шумно втягнув повітря.

Рятівника я раніше не бачив, або не впізнав на перше око. Арафатка і темні тактичні окуляри ховають лице. Голова вкрита пісочною банданою. Статура – середня, таких тільки в нас із десятка пригадується одразу. Однострій звичний, без знаків розрізнення. Навіть без шеврону чи бодай «морал-патчу», тільки невеличкий прапорець, нестатутно, на кишені побіля серця. Дивно, що без броніка чи хоча б розгрузки. І зброї не помітно.

– Дякую! – видихнув і сів на підлозі.

Незнайомець кивнув і приклав палець до арафатки. Рукавичок теж не було, шкіра на руках одразу впала в око. Бліда, ледь не прозора.

Дивний боець. «Може не наш?» – майнула думка. Утім, ворог би не рятував. Чи рятував би? Щоб увійти в довіру і завербувати? Колись читав, що міжнародними домовленостями заборонено воювати в однострїї супротивника, але коли ж якісь угоди спиняли їхтамнетів чи їх господарів?

Поки міркував, незнайомиць рушив до виходу. Граційно, ніби наш батальйонний кіт Бісмарк. І так само безгучно – тепер не дивно, що я не почув його наближення.

– Чекай! – гукнув у спину, проте він не спинився.

Я схопився на рівні й шугонув навздогін. За дверима бліндажу вкляк – незнайомиць зник, ніби розчинився у повітрі. Ошелешено роззирнувся, трусонув головою. Ну не могло ж примаритися, врешті. Я ж не аватар якийсь, їй-бо. Але ж ні – навіть відбитків берців на траві не видно. Дивина!

Повернувся до бліндажу, зиркнув у бійницю – певно ж, двічі одну кулю не зловиш. Моя ондечки, в балці засіла, тож минеться. Сподіваюся, принаймні.

Трясця, аж он рятівник! Звивається, немов полоз, зливається із травою та землею, заорожує рухами. Їй-бо з ССО боєць, не інакше. Нас у піхоті такому не вчать. Мабуть, живим взяти хоче. Дістався «зеленки», на коліно звівся. Ніби з повітря лук дістав, неквапом, зі знанням справи наклав стрілу. Присягаюся, не мав він при собі ніякої зброї! Трясця, та що ж воно коїться?! Аж запаморочилося в голові. Ніби крізь туман бачив, як боєць спускає тятиву, як стріла зривається з неї і вгвинчується проміж стовбурами і кущами. Як злітають десь з-за листя червоні бризки.

Ноги стали ватяними, не витримали і я провалився у темряву.

– Гей, солдате! Ти мене чуєш?

Голос линув десь здалеку, з-за темної запони.

– Агов! Боєць! Годі розлежуватися!

Запона потроху танула, крізь неї пробілися слабкі пробліски. За ними – кольорові плями. Спочатку кружляли хоровод, згодом втихомирилися і склалися в сяку-таку розмиту картину. Здається, обличчя.

– Га? – простогнав я.

– Очуняв? – скоріше, це була констатація, аніж питання.

В очах ще трохи прояснилося і стало зрозуміло, що обличчя належить Лівсі.

– Нарешті! Ох і наробив ти шороху, – всміхнувся лікар.

– Що зі мною?

– Головне – живий! – Лівсі витягнув люльку і кисет. – Не заперечуєш?

– А мені можна?

– Нікому не можна! – відрізав лікар. Подав цигарку з пачки на тумбочці і підніс запальничку:

– Валяй.

Я смачно затягнувся. Свідомість розвиднілася настільки, що відчув у собі сили сісти. Виявилось – на ліжку. Як з'ясувалося за мить – у лазареті.

– То що трапилося? – скривився я.

– Ти отримав легку контузію. Примудрився ж – за три дні до відпустки.

Лівсі шарпнув борідку і випустив кільце диму.

– То чого ж гвалт здійняли, коли контузія легка?

– Не пам'ятаєш?

– Нажаль.

– Дивно. Утім, добре. Якимось дивом ти ухилився від пострілу снайпера. Дотично шолом чиркнуло і куля пішла у брус. Тебе і знайшли на підлозі в бліндажі, бо ж рація мовчала. Неприятним.

Лівсі почухав блідий рубець, що розітнув щоку – мітка від осколкового, коли побратима з поля бою виносив два роки тому. Лікар продовжив:

– На ноші вклали – ти отямився. Марив. Про бійця белькотів, що тебе врятував, а потім з луком до «зеленки» поліз.

Щось стрепенулося у спогадах. Дріботіння трісок по броніку, крижана рука на шиї, дзенькіт тятиви, червоні бризки понад листям.

– А снайпер що?

– Мінус. Засікли ми його та й накрили. Певно, у пеклі вже лічку в ніженьки вклонився та з кривавим йосею поручкався.

Лівсі злісно сплюнув і перевів тему:

– Я з комбатом домовився, відлежуйся у мене. А у відпустку – за розкладом.

В лазареті лишатися зовсім не кортіло. Та й конче необхідно переконатися, що я не з'їхав з глузду.

– Та зайве то, доку. Я краще до хлопців, у «казарму».

– Впевнений? Власне, стан твій більш-менш задовільний, тож силоміць – не триматиму. Вирішуй сам.

– Дякую, Андрюхо, але піду. Власна койка – вона завжди тепліша.

– Як знаєш. Коли що, звертайся.

– Домовилися.

Підвівся, дослухався до відчуттів. Запаморочення і слабкість минулися остаточно, ноги тримали міцно. Певна кволість відчувалася, проте то, скоріше, від довгого лежання.

– Слухай, а я в тебе давно?

– День, вважай, пробайдикував, – Лівсі розплився у посмішці.

– Ага, – я простягнув руку. – Бувай.

– Щасти.

Ми обмінялися рукостисканням і я почвалав до виходу.

Від чергування комбат звільнив, тож я пів дня знічев'я вештався довкола штабу, облаштованого у старенькій школі, намагаючись зайняти себе бодай чим. Зазирнув до кухні, потеревенив з бійцями. Поцупив сосиску і нагодував Бісмарка. Навдивовижу, кіт майже не відходив від мене, переслідував мовчазною тінню.

– Ну й чого ти за мною ув'язався? Сосисок більше не буде.

– Няв! – Бісмарк завихляв хвостом і потерся об берць.

– Так би одразу і сказав, – я почухав потилицю.

Рушив до позицій. Ноги самі постійно завертали туди, але свідомістю розумів, що не варто. Та опиратися цьому покликові вже не було сил.

Призахідне сонце висіло ще високо, однак за якусь годину й воно вирушить спочивати. І почнеться чергова «ніч всеохоплюючої тиші». Якщо пощастить – ніхто не загине, чи ж нікого не поранять. Нажаль, таке трапляється нечасто.

У бліндажі чергував Мауглі – смаглявий хлопчина двадцяти років. Позивний отримав не лише за колір шкіри, а й через кривий шийний ніж, що й на правду нагадував вовче ікло.

- Здоровенькі були, – привітався я.
- Та й здоровіших бачили, – віджартувався боєць.
- Спокійно?
- Поки так. Та сам же знаєш, Павле, не час іще.
- По всякому бува. В мене он – серед білого дня...

Мауглі помовчав.

- То ти тому прийшов? На сховок сходити хочеш?
- Ага, – не став заперечувати я, – хочу. Ніби тягне щось.
- Ти поки у Лівсі відлежувався – наші ходили. Мін немає.

Але... Воно тобі треба?

- Чесно – не певен.
- Няв! – долинуло ззаду.
- Бісмарк стверджує, що треба, – ввернув я.

Мауглі реготнув.

– Не знаю, можливо на твоєму місці і я б хотів. Іди, я на посту ще дві години. Повернися, допоки не змінюся. Однак, раптом що – я не в курсі справ – від комбата сам вигрібатимеш.

Згадалося, як когось із бійців, не пам'ятаю кого саме, за схожу витівку бойових позбавили і відпустки, та ще й ледь карцер не влаштували. Добре, Лівсі тоді вмовив комбата, що з лазарету карцер такий-собі, не надто страшний.

- Дякую.

- Бісмарку! Мене що, у рибній юшці виваляли? Забирайся.

Кіт не відреагував, знай кружляв безгучно по торішньому листю і час-од-часу терся об берць.

Сховок снайпера знайшовся швидко – солдатські ноги лишили ледь помітну стежину й трава ще не встигла остаточно її приховати.

Нарізане гілляччя на сховку подекуди червонилося – кров уже скипілася і узялася кіркою. У траві відшукалася єдина гільза. Моя. Вкинув до кишені, навіть не знаю, навіщо. Мабуть, як талісман.

Обійшов і обдивився місце з усіх боків, намагаючись знайти бодай яке підтвердження, що тут дійсно пролітала стріла, а я геть не божевільний. Або, хоча б, блаженний, та не зовсім. Звісно, жодних слідів не відшукалося.

«Так, то й так», – вирішив урешті та й зібрався вертати. Обернувся і вкляк.

Він стояв спиною до мене, вдивлявся у лише йому відомі виднокраї. Повернутий був точно до сонця, що вже скочувалося за горизонт. У присмерку майже зливався із стовбуром дерева, до якого прихилився.

Радісно нявкнув Бісмарк і вчурился до незнайомця. Впав у ноги і заходився лащитися. Муркотів, як ніколи.

Той навіть не ворухнувся. Я отямився і поволі рушив до нього. Врешті, коли врятував, то не завдасть шкоди. Спинився поруч. Я мовчав. Він теж. І лише муркотіння Бісмарка та шепіт листя угорі порушували тишу.

– Красиво, – врешті мовив я.

Незнайомиць здригнувся, ніби тільки-но мене помітив. Проте погляду від сонця не одвів. Багряний диск висів низько, уже нижче флагштоку, на якому гордовито тріпотів жовто-блакитний прапор.

– Україна, – зронив він.

Слово упало важко. Голос незнайомця виявився холодним, як його рука на шиї, і якимось відстороненим, з повністю відсутніми інтонаціями. Мертвий голос.

– Тут теж Україна, – я розгубився і бовкнув перше-ліпше, що спало на думку.

– Не. Така, – він ніби дрова рубав словами. Цюк-цюк. – Брудна. Замащена. Пихою. Невіглаством. Ницістю. Зайдами.

– Хто ти? – прошепотів я.

– Не. Знаю.

Ворухнувся. Обернувся. Арафатка приховувала нижню частину обличчя, тактичні окуляри насунуті на лоба, на піщаного кольору бандану.

Пройняло морозом, вдарили дрижаки. З відкритого нині обличчя на мене дивилися три провалля. Два – очниці і третій, кульовий, просто між надбрівних дуг. Відхлані клубочилися чорнотою.

– Тр-ря-с-с-с-ця! – вистукав зубами. Ніколи не вірив у потойбічне, хоч байок про усілякі дива тут гуляє чимало. Намацав на поясі руків'я ножа і відступився на крок.

Бісмарк з-під ніг засичав і заскочив на стовбур. Хутро kota стало сторчма, очі виблискували.

Я розтиснув пальці і Бісмарк заспокоївся.

– Я. Свій.

– Не певен.

Звісно, безглуздо хапатися за ніж, коли перед тобою... Гм... Щось надприродне, незвичне й незбагненне.

– Чому ти мене врятував?

– Не. Знаю. Треба. Мабуть. Треба.

– Кому?

Боець намалював рукою широке півколо. Певно, це могло означати «Україні». Або «землі». Або взагалі щось інше, про що я і уявлення не маю.

– Ти. Борошиш. Тримаєш. Зайд. Там. Добре, – він навмання тицьнув рукою за спину.

«Не настільки там гарно, як ти уявляєш, – подумалося мені. – Люд там дивний, втомлений. Продавлює сидницями м'які дивани, крісла й ліжка, шалено ганяє на тачках і байках – крутезних та простіших, пірнає у хвилі різних морів, часто-густо не Чорного й Азовського, уїкєндить по Європі, гуляє в ресторанах, тусить у нічних клубах і шорхає знятих у тих таки клубах осіб протилежної, а